

vrlo slične. Počinjem, takođe da shvatam da je bol u ljudima taj koji ih nagoni da mrze Jevreje i da ih koriste kao žrtvene jarce za svoje sopstvene nedostatke i patnje. Takođe, osećam da smo do izvesne granice preuzeli sami neurotičnu ulogu žrtvenog jarca. Neki moji prijatelji u Izraeli veruju da ćemo se mi uvek boriti sa svetom, što je za mene teško da prihvatim. Nije mi prijatno što znam da se »uništenje« (holokaust) prikazuje na TV da podseti svakog na greške prošlosti. Sve dok ljudi u svetu ne oseću svoj bol, istorija će se ponavljati.

Život u Izraelu mi je dao čvrstinu da opstanem u zemlji gde su smrt i lišavanje bile stalne pretnje. Znamo da budemo poput kaktusovog ploda, po kome su rođeni Izraelci ili »Sabre«

deca nacistička heda

Ljudi nikada ne pričaju o nama, deci čiji su roditelji bili nacisti. Bili smo premladi da bismo učestvovali i razumeli, pa ipak dovoljno stari da budemo ranjeni za ceo život onim što se dogodilo u Nemačkoj u vreme našeg detinjstva.

U ovo doba post—Holokaustne retrospektive, učenjaci i pisci ispituju i preispituju posledice osećanja krivice na starije generacije Nemaca, kao i psihičku patnju dece Jevreja koji su preživeli koncentracione logore. Ali mi, potomci nacista, ostali smo u drugom planu zato što osećamo toliki sram zbog svog vaspitanja — i zbog svojih roditelja. Takođe osećamo da nas je naša zemlja prevarila i surovo iskoristila.

Iako se pribojavamo da otvoreno govorimo o ovome, možda bismo uspeali da bacimo više svetla na nacističku Nemačku, ako bismo samo smogli malo snage. Dopustite mi da ja to pokušam.

Biti odgojen u Hitlerovom društvu predstavljalo je noćnu moru. Odrasli ljudi oko nas, grubi i autoritarni, pokušavali su da nas pretvore u male robote. Mi smo se potajno osećali — i još uvek se duboko u sebi osećamo — žrtvama, ali nikada nam nije bilo dopušteno da izrazimo svoja osećanja, kao što su to mogli drugi, koji su preživeli nacistički pakao. Umesto toga, mi smo delili krivicu svojih roditelja po načelu nasledstva i bili prognani zajedno sa njima. Ne usudujući se da se pobunimo protiv svog položaja, mi smo još uvek pritaženi, mi se još uvek krijemo.

Ja sam rođena u Manhajmu, 1933. godine. Kao druga ćerka svojih roditelja, bila sam grdno razočarana za svoga oca, koji je želeo da dobija sinove za Firera i naciju — i tako očuva svoje plemenito ime. Uznemirilo ga je što sam ja, za razliku od svoje plavokose starije sestre, imala samo kestenjastu boju kose i tamno braon oči. Moj otac je bio presrećan kada se rodio moj stariji, od dvojice braće, čak iako je imao crvenu kosu i tamno braon oči. Ali kada mu se drugi sin rodio plavokos i plavook, on je rekao: »Konačno, dete kakvo sam želeo«.

Naši roditelji su nas učili da dižemo ruke i govorimo: »Heil Hitler« pre nego što smo rekli »mama«. Ovakva indoktrinacija bila je opšta: deca su je osećala u obdaništu, kod kuće — svuda. Odrasli smo verujući da je Hitler super-bog, a Nemačka savršena nacija. Učili su nas nemačkoj superiornosti u vezi svega: zemlje, rase, nauke, umetnosti, muzike, istorije, literature.

U isto vreme, sve devojke bile su podučavane da budu bespogovorne sluškinje muškarci-ma; kao individue, mi nismo imali prava na svoje sopstveno mišljenje, niti prava da povisimo ton. Morale smo da budemo modeli poslušnosti, rada i krutosti, bez prava na žalbu. Takođe, nije nam bilo dopušteno da nosimo haljine, čipke ili da koristimo šminku. Mene su kod kuće i u školi vrlo često ponižavali i zvali »kmeza«, jer sam bila nežna i lako bih zaplakala.

»Umetničko vaspitanje« koje smo imali ubilo je svu našu kreativnost. Naše nastavnike užasavala je svaka pojava inicijative ili spontanosti.

Knjige koje smo čitali bile su pune priča koje slave Hitlera. U njima, negativni junak bio je obično Jevrej. Ja nisam nikada lično upoznala nekog Jevrejina, tako da su Jevreji o kojima sam čitala bili personifikacija Đavola — previše zli da bi bili stvarni.

Sećam se kako me je deda vukao na Hitlerove skupove u Minhenu. Mrzela sam da satim stojim među hiljadama crnih čizama i slušam taj rezak glas; premala da vidim mnogo od onoga što se događalo, užasavala sam se te kričeće gomile. Pa ipak, naravno, morala sam da glumim oduševljenje.

Za vreme rata Hitler je tražio ogromne žrtve u ime veće slave »Naroda, Rajha i Firera«. Čak i kao mala deca mi smo radili bez prestanka, uprkos stalnoj gladi i užasima vazdušnih napada koji su sejali smrt i pustoš svuda oko nas.

Zatim je došao strašni kraj rata. Velikoj većini Nemaca bilo je sigurno bolno da gledaju kako se njihov svet ruši, ali niko ne može zamisliti kako se osećala devojčica sa svojih nepunih trinaest godina, koja je iskreno verovala da su naše fizičke i emocionalne muke isкупljene našom službom Fireru i naciji.

To je bila jedina reč koju smo znali. Najpre su nas zaludeli da obožavamo Firera, a zatim nam govorili da, ako sledimo njegov program i vredno radimo, jednog dana možemo biti izabrani za nagradu, ili štaviše, dobiti priliku da ga vidimo ili da se sa njim lično rukujemo.

Kada je ostali deo sveta upro prst na našeg palog boga i prozvaog ga fanatičnim ubicom, svi Nemci, uključujući i nas decu, bili su takođe svrstani u ubice. Sve što smo bili naučili od jednom se okrenulo naglavačke: ono čemu su nas učili da je dobro, sada je bilo loše, a ono loše, sada je postalo dobro. Želela sam da umrem. Bez neke vrste objašnjenja, poludela bih.

Ali svuda oko mene u posleratnoj Nemačkoj vladala je mrtva tišina. Niko nije govorio, niti sam se ja usudivala da pokažem svoj očaj i zbrkanost postavljanjem pitanja. Jedva sam čekala da napustimo selo u koje smo bili evakuisani zajedno sa majkom i odemo kući našem ocu, čija pomoć mi je bila tako potrebna. U mojim očima on se srušio zajedno sa Hitlerom, ali ja sam htela njegovo izvinjenje za sve što se dogodilo, tako da bih i dalje mogla da verujem u njega i imam nekog da se na njega oslonim.

Umesto toga, moj otac je pokušao da obnovi svoj autoritet prebijajući me namrtvo, tako da se nikada nisam usudila da postavim pitanja. Ozbiljno sam razmišljala o samoubistvu. Svet oko nas se promenio, ali moj dom je ostao onaj isti užasni zatvor kao i pre.

dobili ime, bodljikav spolja ali sladak iznutra. Tvrda spoljna ljuštura je maska za toplinu i ljudsku ljubaznost. Na sreću, naučila sam da mi je čvrstina samo omogućavala da nosim nepotreban teret; to je slabilo moja čula i iskrivljavalo moju percepciju. Sada, kada je moja tvrda ljuštura istopljena sa suzama koje sam prolija, postajem dovoljno snažna da dozvolim sebi da budem slaba i mala i očajna. Nova vrsta topline, ona stvarna, počinje da se otkriva.

THE PRIMAL INSTITUTE NEWSLETTER
January 1981 Vol III, No 5

S engleskog: Kozovska Jana

Jednoga dana neki stranac me je pljunuo na ulici samo zato što sam Nemica, i tada sam shvatila da nikada neću imati ikoga kome bih se mogla obratiti za pomoć i razumevanje. Mi, deca, postali smo zaboravljene žrtve koje nisu dočekale slobodu. Da li znate kako izgleda kada postanete potpuno mrtvi i neživotni, a toliko ste uplašeni da vam se mozak isprazni? Tako su se mnoga deca osećala, pa i ja, jer smo u sebi nosili muku, suze, srdžbu i bes, što su nam naše nemačke vode ostavile u nasleđe.

Pošto smo odrasli ni sa čim drugim osim sa lažima, mi smo sada sami sebe lagali. Trudili smo se da ne osetimo bol kada se suočimo sa antinemačkim raspoloženjem, ali naš trud da ostanemo čvrsti samo je potvrđivao predstavu koju je svet imao o Nemcima, kao ljudima kojima nedostaju obična, jednostavna osećanja. Nesposobni više da verujemo u bilo šta, nismo imali poverenja niukoga — bili smo previše povređeni da bismo verovali. U svojoj bespomoćnosti, mi smo hteli da sakrijemo koliko smo zapravo bili ranjivi.

Konačno, imala sam dovoljno sreće da se u Darmstadu upoznam sa jednim učiteljem umetnosti koji je ohrabrio moju kreativnost i uticao na moju odluku da se bavim umetnošću. Preko njega sam najpre saznala više o grupi Bauhaus, Pol Kleu i Vasiliju Kandinskom, koji su svojevremeno napustili Nemačku, kao i o teorijama Sigmunda Frojda i džez muzici. Hitler je sve njih nazivao »degenericima« i zabranjivao njihov rad. Ja sam tada kao sunder upijala sve što sam mogla o savremenoj misli i umetnosti. Ali moja radost otkrivanja bila je pomućena razočaranjem i ljutnjom što je sve to tako dugo meni bilo nedostupno.

Onda je došao tridesetogodišnji period mog manično-depresivnog raspoloženja, u toku koga sam lagano i bolno izražavala svoja podsvesna osećanja kroz skulpturu u metalu. Dugo sam i uporno u grubim obrisima materijalizovala svoja istinska osećanja, maskirajući ih jednim apstraktnim stilom. Ali sam onda konačno shvatila da moram doživeti i osloboditi se svog tog besa, mržnje i tuge, ako ikada želim da pobegnem iz te noćne more u kojoj sam živela. Pre nego što sam razvila svoj sadašnji simbolički stil, preselila sam se u Sjedinjene Američke Države, najpre u Njujork, a onda i u Los Anđeles. Ovdje sam i započela primalnu terapiju, koja mi je pomogla da postanem osećajna osoba, koja je tako dugo bila zatvorena u meni.

Moja priča, naravno, nije jedinstvena, ali se retko čuje. Konačno, vreme je da mi, deca nacista, sednemo i progovorimo otvoreno jedno drugom — i svetu. Potrebno nam je ohrabrenje da bismo izašli iz školjke svoje mučne prošlosti. Kada sam najzad počela otvoreno da pričam sa mojim jevrejskim prijateljima, oni su izrazili zaprepašćenje da postoje Nemci — nemci »Arijevc« — koji su takođe patili pod nacistima. Otkrili smo da imamo mnogo sličnih iskustava.

I zato, kada bismo jedni druge gledali kao ljudska bića, a ne kao stereotype, svi bismo mogli zajedno da plačemo zbog Holokausta i drugih užasa tog strašnog vremena — zato, hajde, učinimo ovaj svet poštenijim, prijatnijim mestom.

(Heda: »Children of the Nazis«, Primal Institute Newsletter, Vol. I, No. 3, 1978, Los Angeles)

S engleskog:
Marjan Tošić